

epingius μετά ταῦτα εἰρέθη ἡναγκασμένος νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀστεϊευόμενος εἶχεν εἶπει ὅτι οἱ σίγχοι οὗτοι εἶναι ἀντιτυχετικοί. Ἐκτοτε τὸ ἱατρικὸν κατέπεσεν ἂν καὶ τινες δὲν μετεπείσθησαν ἐκ τῆς πρώτης αὐτῶν ιδέας. Ἐκ τούτου προκύπτει ὅτι πολλὰ ἀσθενεῖαι ὑπάρχουσι μόνον ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ ἀσθενούντος.

Ἡ μαγία ἀνεφάνη τῷ 1859 ἐν Σουηδία ὑπὸ μορφήν διαβολικῆς τινος ἐπιδημίας. Ἰδοὺ τὶ ἔγραφον ἐκεῖθεν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν.

«Παράδοξος δεισιδαιμονία, ἥτις ἔλαβε τὴν μορφήν ἀληθοῦς ἐπιδημίας, ἐπεκράτησε κατὰ τὸ τελευταῖον θέρος εἰς ἐπαρχίαν τινὰς τῆς Σουηδίας. Ὁ διοικητὴς τοῦ τμήματος Leksand δόκτωρ Hyaserg, ἐπιφορτισθεὶς νὰ κάμῃ ἐρεῦνας, ἐβεβαίωσεν ἐν τῇ ἀναφορᾷ αὐτοῦ τὰ ἐξῆς γεγονότα.

»Ἡ δεισιδαιμονία αὕτη ἔχει πολλὴν τὴν ὁμοιότητα μὲ τὴν δεισιδαιμονίαν τῶν κατὰ τὸν Μεσαίωνα μαγισσῶν, αἵτινες ἐπίστευον ὅτι παρευρέθησαν εἰς τὸ Σάββατον τοῦ διαβόλου, ὅπερ ἐν Σουηδία ἐλέγετο πηγαίνειν εἰς Blokulla. Ἀλλὰ τώρα, περιέργως πάνυ, μόνον τὰ παιδιά καταλαμβάνονται ὑπὸ τῆς δεισιδαιμονίας ταύτης καὶ δὲν μεταβαίνουνσι πλέον εἰς Blokulla ἀλλ' εἰς Josefsdal, παρὰ τὴν Στοκχόλμην.

»Ἰδοὺ τὶ διηγούνται τὰ παιδιά ἐπὶ τῶν ἀποδημιῶν τούτων. Κατὰ πρῶτον μεταβάλλονται εἰς σκώληκας καὶ δραπετεύουσι τῶν οἰκιῶν των δι' ὅπῃς γιγνομένης ἐν τῷ παραθύρῳ, ἔπειτα λαμβάνουσι τὴν μορφήν κισσῶν καὶ ὅταν συναθροισθῶσιν ὅλα ὁμοῦ ἀναλαμβάνουσι τὴν παιδικὴν μορφήν. Τότε ἀναβαίνουν ἐπὶ δερμάτων βοῶν ἢ δαμάλεων εἰς τὸν ἀέρα πρὸς κωδωνοστάσιόν τι ὅπου ἀφιεροῦνται εἰς τὸν διάβολον. Ἀρχαίῳθεν ἀφῆρουν ταμάχιόν τι ἐκ τοῦ μετάλλου τοῦ κώδωνος προφέροντες τὰς λέξεις ταύτας: Εἶθε ἡ ψυχὴ μου οὐδέποτε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Θεοῦ πρὶν τὸ μέταλλον τοῦτο γίνῃ ἐκ νέου κώδων. Σήμερον τὸ ἄλευρον ἀντικατέστησε τὸ μέταλλον καὶ μόλις φθάσωσιν εἰς Josefsdal τὰ παιδιά ἐτοίμαζονσι ζύμην τινὰ καλουμένην welling, ἣν τρώγουσι κοινῇ μὲ τὸ κακοποιὸν πνεῦμα ὅπερ καλεῖται Nordsgub (ὁ γέρων Βορρά).

»Τὸ πνεῦμα τοῦτο ὅταν χορεύῃ φέρει λάβια ὑποδήματα ἅτινα ἐκβάλλει ἅμα θεομανθῇ. Σχεδὸν ὅλα τὰ παιδιά τῶν δύο δήμων Gagnef καὶ Mockjards ἔχουσι τὰς δεισιδαιμονίας ταύτας· καὶ τινες μὲν ὑποφέρουσι, τὰ πλείστα ὁμῶς διάκεινται λίαν καλῶς. Οἱ συγγενεῖς οἵτινες πιστεύουσι τὰ τέκνα αὐτῶν ἀπωλοῦντα καὶ ἀφιερωμένα εἰς τὸν ἡγεμόνα τοῦ σκότους ἀπελπίζονται· ἄλλοι δὲ, καὶ οὗτοι εἶναι οἱ μᾶλλον δεισιδαίμονες, ὅταν τὰ τέκνα των δὲν θέλωσι νὰ ὁμολογήσωσι τι τὰ ἐξαναγκάζουσι διὰ μυρίων ἀπιστεύτων βασιάνων.

»Μικρὸν τι παιδίον καλούμενον Grabo Pehr, ὅπερ ἐπεβεβαίον ὅτι μετέβη πλειστάκις εἰς Josefsdal διηγείτο ὅτι μικρὰ κόρη τοῦ χωρίου, τρώγουσα τὸ welling μετὰ τῶν ἄλλων, τὸ ἔχουσα εἰς τὸ πρόσωπον, ἐξ οὗ προέκυψεν ἀνίατος πληγὴ. Καὶ τῷ ὄντι ἡ μικρὰ κόρη ἔπασχε παρὰ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκ πληγῆς χειρὸς τῆς φύσεως, ἥς ἡγνόει τὴν ἀφορμὴν. Πᾶς τις δύναται νὰ φαντασθῇ πόσον δυσάρεστον ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ εἰδησις αὕτη εἰς τὴν δυστυχῇ μητέρα τοῦ κορασίου ὅπερ ὁμῶς οὐδεμίαν ιδέαν, οὔτε περὶ Josefsdal οὔτε περὶ welling εἶχαν.

Ἐντυχῶς ἡ ἐπιδημία αὕτη καθυσχύασεν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλὰ τὰ πνεύματα τῶν δυστυχῶν χωρικῶν οὐχ ἥττον εἶναι συγκεκινημένα, καὶ ὁδυνηρὰ συμπτώματα τῆς αὐτῆς ἐπιδημίας ἀναφύονται ἐν τοῖς πέριξ.»

Κατὰ πάντας τοὺς χρόνους καὶ παρὰ τοῖς λαοῖς καὶ τοῖς πεπολιτισμένους καὶ τοῖς μὴ, ἀνεφάνη μέγας ἀριθμὸς μάγων καὶ πολλὰ ὑπὲρ αὐτῶν καὶ κατ' αὐτῶν ἐγράφησαν, ὧν τὴν ἀπαρίθμησιν κρίνομεν ἐνταῦθα περιττήν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

Μεταξὺ τῶν ὑραίων οἰκοδομημάτων, ἅτινα προσβάλλουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀπλήστου περιηγητοῦ τῆς Νεαπόλεως, ἀλη-

θές ἀριστουργήμα τέχνης πρωτεύει τὸ τῶν Ἀνακτόρων αὐτῆς.

Τὸ ἔξοχον ταῦτα οἰκοδόμημα ἠγέρθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰῶνος ὑπὸ τοῦ Δουκὸς Λέμου, προΐσταμένου ὡς ἀρχιτέκτονος τοῦ σπουδαίου κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν Δομινίκου Φοντάννα. Ἡ ἐξωτερικὴ πρόσοψις στηρίζεται ἐπὶ τριῶν στίχων στηλῶν, ὧν αἱ κορυφαὶ κοσμοῦνται ὑπὸ γεισώματος ἐκ πυραμίδων καὶ ἀγγείων. Τὸ μέτωπόν του ἔχον μῆκος 520 παλαμῶν τῆς Νεαπόλεως, καὶ ὕψος 110, εἶνε τὸ μόνον ὅπερ σώζεται ἐκ τῆς ἀρχικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, διότι τὸ λοιπὸν κατὰ τὰς μεταγενεστέρους ἐποχὰς ἐρρυθμίσθη διαφόρως, καὶ πρὸ πάντων μετὰ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ 1857, ἥτις μέγα μέρος κατέστρεψε. Ἡ μεγάλη αὐλὴ κοσμεῖται ὑπὸ σταῶν πρὸς ἃς ἀγεί ἀξιόλογος κλίμαξ, ἔχουσα ἑκατέρωθεν τὰ κολοσσαῖα ἀγάλματα τοῦ Ἑρῆου καὶ τοῦ Τάγου.

Ὅ,τι ἐκπλήττει τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶνε ἡ σωρεία τῶν πολυτιμοτάτων ἐκείνων ἐλασι-γραφιῶν αἵτινες καλύπτουσι τὰς παρειὰς τῶν δωματίων, ἅτινα εἰσὶ πρὸς ὑποδοχὴν προωρισμένα κατὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας. Ἐκεῖ βλέπει τις τῶν ἐξοχωτέρων ἀριστοτεχνῶν Camuccini, Rembrand, Titiano κτλ. τὰ ὠραιότερα ἔργα, ὡς λ. χ. τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος καὶ τῆς Βιργινίας, τὸν Γονζάλ-βην Κορδούβιον, τὸν Μ. Ἀλέξανδρον, τὸν Ἑρρίκον Η΄. καὶ τὴν λαμπρὰν εἰκόνα τῶν δύο φιλαργύρων.

Ἐτι διαφόρους συνθέσεις ὡς λ. χ. τὴν ἁγίαν οἰκογένειαν κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Ῥαφαήλου, τὸ ὄνειρον τοῦ Ἰωσήφ, τὴν φιλονεικίαν τῶν δικηγόρων, τὴν παρθένον πρὸ τοῦ γονυκλιτοῦς Βρούνου καὶ τὸν λιθοβολούμενον Ὀρφέα.

Τὰ λοιπὰ δώματα κοσμοῦνται ὑπὸ νεωτέρων εἰκόνων τοῦ διασήμεου Coghizio. Ἡ αἴθουσα τοῦ θρόνου ἔχει τὸ φάτνωμα κεχρωσμένον, πλήρες δὲ ἀναγλύφων παριστώ-των ἐπαρχίας τοῦ βασιλείου, καὶ τοὺς τοί-χους κεκαλυμμένους ὑπὸ κατηρῆ κεντημέ-νου μὲ κρίνα καὶ πλούσια ἀραβικὰ κοσμή-ματα. Τὸ πολυτελὲς τοῦτο ἔργον ἐγένετο εἰς τὸ Real Alberg de Ponapi κατὰ τὸ 1818· ἐτιμῆθη δὲ ὁ ἐπ' αὐτοῦ χρυσὸς ἀντὶ 100 χιλιάδων δουκάτων. Ὅτε ὁ Αὐτοκρά-

τωρ τῆς Αὐστρίας ἐπισκέφθη τὴν Νεάπολιν καὶ εἶδε τὴν πολυτελεῆ αὐτὴν ἐργασίαν, εἶπεν ὅτι ὁ θρόνος τῆς Νεαπόλεως κοσμοῦμενος οὕτω θὰ καθίστατο ὁ πλουσιώτερος πάντων.

Τὰ νεωστὶ ἐπισκευασθέντα μέρη τῶν ἀνακτόρων ἐξωγραφήθησαν ὑπὸ τῶν καλλιτέ-ρων καλλιτεχνῶν τῆς ἐποχῆς. Ἡ μυθολο-γία τῶν Ἑλλήνων ἔδωκε καὶ πάλιν τὴν πλουσιωτέραν ὕλην. Ἐκεῖ ἀναμιξ εἶνε τὸ δεῖπνον τῶν θεῶν καὶ οἱ γάμοι τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ὁ Ἑρῆς μετὰ τῆς Ψυχῆς καὶ ὁ Ἀπόλλων μετὰ τὰς Μούσας. Ἡ Τερψι-χόρῃ προσκαλεῖται τὰς Ὀρᾶς ἵνα ἀνοίξωσι τὸν χορὸν, τὰ κενεώματα καὶ ἡ αἰχμαλω-σία τοῦ Ἑρῆος, ὁ Ἑρῆς παῖς ὑπὸ τὸ ἄρμα τοῦ Ζεφύρου, ἔφηθος ὑπὸ τὸ τοῦ φίλου τῆς Γαλατείας, ἀνὴρ ὑπὸ τὸ τοῦ Βάκχου ἐρών-τος τὴν Ἀριάδνην καὶ ὑπερήλιξ ὑπὸ τὸ τοῦ Βορρέως.

Ἐτι τέσσαρες ἄλλαι εἰκόνες εἰλημμέναι ἐκ τοῦ μύθου τῆς Ψυχῆς, ἡ Δικαιοσύνη ἀ-κτινοβολοῦσα, καὶ τι ὠραῖον ἄγαλμα τῆς Σαπφούς τοῦ καλλιτέχνου Angelini.

Τὰ ἰδιαίτερα δώματα τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης φέρουσιν εἰκόνας ζώντων εἰ-σέτι ζωγράφων, τοῦ Rubens καὶ Miel. Πλη-σίον τῶν δωματίων τούτων εἶναι ἡ βασιλικὴ βιβλιοθήκη, ἣν ἀπαρτίζουσιν ὀκτὼ αἶθουσαι, εἰς ἃς εὐλόγως δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐνα-πετέθη πᾶν ὅ,τι ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια ἠδύ-νηθη νὰ παραγάγῃ. Ἐν αὐτῇ σώζονται σπα-νιώτατα χειρόγραφα, λείψανα μεγάλων κα-ταστροφῶν. Παρ' αὐτὴν δὲ τὸ μουσεῖον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ὅπερ διακρίνεται διὰ τὰ σπουδαῖα καὶ ἀφθονὰ ἐργαλεῖά του.

Μετὰ τὸ μουσεῖον ἀξίει λόγου εἶνε ἡ ἐκ-κλησίᾳ ἥτις ἐξωγραφήθη ὑπὸ τοῦ I. Ρα. Ὁ ἐκ πολυτιμοτάτων λίθων πολυτελεστάτος βωμὸς τῆς ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀ. Θρησκείας.

Ἡ διαμονὴ τῶν βασιλικῶν πριγκήπων εἶνε εἰς τὰ ἐκ τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης δώ-ματα. Ἐκ τοῦ μέρους τούτου ἐξέρχεται τις εἰς ἐξώστην πλήρη προτομῶν καὶ ἀγγείων ἐκ μαρμάρου. Δένδρα ἀπειρὰ μεταβάλλουσιν εἰς γήιναν τὴν ἐναέριον θέσιν του.

Ἡ βασιλικὴ ὀπλοθήκη περιέχει ὅπλα πάσης ἐποχῆς. Ἐκεῖ βλέπει τις τὸ κράνος καὶ τὴν ἀσπίδα Ῥογήρου τοῦ Νορμανδοῦ,

τὰ ὅπλα 'Ρογήρου τοῦ Κόμνητος τῆς Σικελίας, τὰ τοῦ Φερδινάνδου δεκάτου τῆς 'Αραγωνίας, τὰ τοῦ Α. Φαρνεζίου καὶ Β. 'Αρμεδαίου· τὸ ξίφος ὅπερ ὁ Φερράντης Γ' ἔδωκεν εἰς τὸν Σκανδενβέργ, ἐκεῖνο ὅπερ Λουδοβίκος ὁ Μέγας ἐδωρήσεν εἰς τὸν Φίλιππον τοῦ 'Ανζού, τὸν πρῶτον τῶν βουρβώνων τῆς 'Ισπανίας καὶ ὅστις τὸ ἐπέστρεψε εἰς τὸν Βουρβώνον Κάρολον, ὅταν οὗτος ἐκυρίευσεν τὴν Νεάπολιν.

Ταῦτα ἐν συνόψει περὶ τῶν 'Ανακτόρων τῆς Νεαπόλεως. Ἐκτὸς τούτων εἶνε καὶ τὰ ἐξοχικά, ἅτινα λέγονται palazzi di Capodimonte, ἕνεκα τοῦ ῥωμαντικωτάτου λόφου, ὃν κατέχουσι φέροντος αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Τὴν ἀνέγερσιν τούτων ἤρξατο Κάρολος ὁ τρίτος κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος· ἐπέρανε δὲ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Φερδινάνδου ὁ δευτέρος κατὰ τὰ μέσα τοῦ ἡμετέρου. Τὰ ἀνάκτορα ταῦτα κοσμοῦνται ὑπὸ ὠραίων εἰκόνων καὶ πολυτελῶν ἐπίπλων. Μεταξὺ τῶν διαφόρων εἰκόνων τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, βλέπει τις τὴν τοῦ Φερδινάνδου Γ' καὶ Καρολίνης τῆς Αὐστριακῆς μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας των, ἔργον τῆς Ἀγγελικῆς Κάουφμαν. Ἐκτὸς τῶν συγχρόνων ὑπάρχουσιν ἄλλαι εἰκόνες ἱστορικῆς ἀξίας· ὡς λ. χ. ἡ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδελφείως δεχομένου συγγραφᾶς, [ἵνα πλουτίσῃ τὴν 'Αλεξανδρινὴν βιβλιοθήκην καὶ ἡ τοῦ Μ. Καράλου δεχομένου τοὺς 'Ιταλοὺς σοφοὺς, οὓς προσεκάλεσε διὰ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς πρωτεύουσής του, ἡ τοῦ Διομήδους νικῶντος εἰς τὸ στάδιον, ἡ τοῦ 'Ιωάννου ἐλέγχοντος τὴν 'Ηρωδιάδα, ἡ τῆς Κασσάνδρας ἀπαγομένης παρὰ τοῦ Αἰάντος, τέλος ἡ κολοσσιαία εἰκὼν τῆς 'Ιουδίθ δεικνυούσης εἰς τὸν λαὸν τῆς Βυθανίας τὴν κεφαλὴν τοῦ 'Ολοφέρνη.

Τὰ τελευταῖα ταῦτα ἀνάκτορα ἐχρησάμευον ὡς διαμονὴ κατὰ τὸ θέρος τῶν βασιλέων τῆς Νεαπόλεως. Ἦδη, ὅτε τὸ στέμμα τῆς Νεαπόλεως ἐθραύσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ τελευταίου Φερδινάνδου, ἀμφότερα χρησιμεύουσιν ὡς ἀντικείμενα ἐξετάσεων περιέργων περιηγητῶν, ἀπλᾶ νῦν καλλιτεχνήματα, πλὴν καὶ μεγάλα μνημεῖα τῆς σπατάλης αἰσχροῦ παρελθόντος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ

ΤΩΝ ΚΟΥΑΚΕΡΩΝ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Βασιλείου).

Ἐνόμισα ὅτι αἱ δοξασίαι καὶ ἡ ἱστορία τῶν Κουακέρων, λαοῦ τοσοῦτον παρηδόξου, δικαιούσι τὴν περιέργειαν παντός εὐφρονόουτος. Ἠθέλησα ἀναπαύσω τὴν ἐμὴν ἐπιχειρήσας νὰ ἐπισκεφθῶ τινὰ τῶν ἐπισημοτέρων Κουακέρων τῆς Ἀγγλίας, ὅστις μετὰ ἐμπορικὸν βίον 30 ἐτῶν, στέργων τοῖς παροῦσιν, ἀπεσύρθη εἰς ἐξοχὴν πλησίον τοῦ Λονδίνου. Ἐδραμον εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ συγκειμένην ἐκ μικρᾶς ἀλλὰ καλῶς ἐκτισμένης οἰκίας, ἐχούσης ἀντὶ παντοίων κοσμημάτων μόνην τὴν καθαρότητα. Ὁ Κουακέρως ἦτο ραδόχρους τις γέρων, οὐδέποτε παθὼν ὑπὸ νόσων, ὡς αἰέποτε κρατήσας τῶν παθῶν καὶ ἰδίως τῆς ἀκολασίας· οὐδέποτε ἐπὶ ἐπὶ ζωῆς μου εἶδον πρόσωπον εὐγενέστερον, οὐδὲ μείζονα ἀγαθότητι ἐμφαίνον. Ὡς πάντες αἱ ὁμόθησκοι αὐτοῦ, ἔφερεν ἔνδυμα μὲν ἄνευ πτυχῶν περὶ τὰ πλάγια, καὶ ἄνευ κομβίων ἐπὶ τῶν θυλακίων ἢ περὶ τὰ ἄκρα τῶν περιχειρίδων, πῖλον δὲ ὑψηλὸν μετὰ γύρου κεκλιμένου. Μὲ ἐδέχθη φέρων τὸν πῖλόν τοῦ καὶ προχωρῶν πρὸς με' ἄνευ οὐδενίης ὑποκλίσεως· καὶ ὁμῶς ἐφαίνετο πολλῷ φιλοφρονητικώτερος τῶν ἀρεσκομένων νὰ σύρῃσι τὸ ἐν σκέλος ὀπισθεν τοῦ ἑτέρου καὶ νὰ κρατῶσιν εἰς χεῖρας ὅ,τι ἠγόρασαν πρὸς κάλυψιν τῆς κεφαλῆς.

— Φίλε, μὲ εἶπε, βλέπω ὅτι εἰσαίξενος· εἰάν δύναμαι νὰ σοὶ φανῶ χρήσιμος ὁμίλησον. — Κύριε, ἀπήντησα κλίνων τὸ σῶμα καὶ ὑφ' ἑρπυν κατὰ τὸ ἔθιμόν μας τὸν ἕνα πόδα πρὸς ἐκεῖνον, ἐλπίζω ὅτι ἡ δικαία μου περιέργεια δὲν θὰ σᾶς ἀπαρέσῃ καὶ ὅτι θὰ εὐκρεστηθῇτε νὰ μοὶ δώσητε πληροφορίας περὶ τοῦ ἡμετέρου θρησκειώματος. — Οἱ ὁμοθετεῖς σου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, κάμνουσι πολλὰς ὑποκλίσεις καὶ φιλοφρονήσεις, ἀλλ' οὐδένα ἀκόμη εἶδον ἔχοντα τὴν ἰδικὴν σοῦ